Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 15196/14
Дана 23.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Гордана Сукновић Бојаџија, чланови већа, са саветником суда Татјаном Лончар, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца З. И. и Д. И. из С. Б., …..... бр. ……. и Г. И. и П. И. из Б., М. Р. бр. …....., ради поништаја закључка туженог АГЕНЦИЈЕ ЗА РЕСТИТУЦИЈУ, Подручна јединица Н. С. Број:..... од …..... године, у предмету враћања земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.01.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком одбачен је захтев тужилаца, за враћање одузете имовине, односно обештећење, бившег власника пок. И. Д. из С. Б., као неуредан.

У тужби поднетој Управном суду дана 26.11.2014. године, тужиоци оспоравају побијани закључак из свих законских разлога. Наводе да је у време куповине земља била у статусу приватног власништва продавца И. Д.е, по основу признатих права, потписи странака на уговорима су се оверавали, а наплаћиван је порез на промет по процени, али по подацима из катастра, земљиште није било уписано у земљишној евиденцији. Како је по завршетку Другог светског рата, земиште одузето без одлуке и надокнаде, а у архивама нису пронађене одлуке о одузимању у корист државе, није се могла добити службена идентификација земљишта из РГЗ СКН у С. П.. Закључују да је донети закључак незаконит, јер тужиоци као правни следбеници, без своје кривице, немају одлуку о одузимању и подржављењу, јер је није ни било, а не могу ни доказивати негативну чињеницу. Предлажу да суд укине оспорени

закључак и настави поступак по захтеву од …..... године.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног закључка и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Из списа предмета и образложења оспореног закључка произлази да су тужиоци дана .....2014. године, туженом органу поднели захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење, који се односи на повраћај пољопривредног земљишта на кат. парц. у К.О. С. Б. и КО Б., детаљно опредељено по броју и површини у предметном захтеву тужилаца, а које земљиште је одузето од бившег власника Д. И.. Уз предметни захтев тужиоци су приложили извод из матичне књиге умрлих за бившег власника, пуномоћје за заступника, пуномоћје за пријем писмена, купопродајне уговоре о куповини овл. права. Међутим, тужиоци у прилогу предметног захтева нису доставили исправу о подржављењу имовине чији повраћај траже.

Одредбом члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС”, бр. 72/2011), прописано је да се право на враћање имовине може остварити по одредбама овог закона, само за имовину одузету применом прописа, који су таксативно наведени од тачке 1. закључно са тачком 41. истог члана. Одредбом члана 3. тачка 3) истог закона прописано је да се под „актом о подржављењу” подразумева правни акт који је имао непосредно дејство као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног односно другог надлежног органа којим је извршено подржављење имовине.

Одредбом члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано је да захтев за враћање имовине садржи податке о основу, времену и акту одузимања (став 3.4) за које податке се као докази уз захтев прилажу, у оригиналу или овереној фотокопији исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у којем је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (став 4.3), с тим да се докази из става 4. тачка 3) овог члана обавезно прилажу уз захтев (став 7).

Одредбом члана 43. став 1. наведеног закона, прописано је да захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбациће се као неуредан.

По оцени Управног суда, тужени орган је правилно нашао да тужиља уз поднети

захтев није приложила исправу о подржављењу имовине, у смислу цитиране одредбе члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, из којих разлога је правилно одлучио тужени орган када је оспореним закључком захтев тужилаца одбацио као неуредан, применим цитиране одредбе члана 43. став 1. истог закона.

Суд није прихватио као правно битне наводе тужбе, за другачије одлучивање, из свих претходно наведених разлога.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.01.2015. године, III-3 У. 15196/14

Записничар
Татјана Лончар,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МФ/ЦРП